

overmaade omfattende, at derunder kan indbefattes meget forskjellige Ting. Jeg vil derfor spørge den høitærede Justitsminister, om det ikke skulde være muligt i denne Henseende at give idetmindste nogen Veiledning, om ikke paa anden Maade, saa dog ved at indskyde, enten i selve Lovbuddet eller i hvert Tilfælde i Motiverne til samme, en Anviisning, der i saa Henseende kunde aspæle visse Grændser. Det forekommer mig nemlig, at der maa kunne tænkes en Række af Tilfælde, hvor enhver fornøftig Mand maa være enig om, at Dette eller Hiint maa betegnes som Dyrplageri. Dette gjælder navnlig Alt, hvad der er en ligefrem barbarisk Mishandling af Dyr. Naar man har seet Kalvevogne komme kjørende, hvor Halsene paa Kalvene vare halvt afflidte og Blodet dryppede ned paa Bognen, eller endogsaa blot Vogne med Faar, halvdøde af den Maade, hvorpaa de vare stuvede sammen mellem hinanden; — naar det er Tilfældet, hvad jeg rigtignok ikke selv har seet, men som jeg har hørt fortælle, at der gives Jagteiere, som holde Hundegaarde, hvor Hundene med eller uden Cierens Bidende fodres saa utilstrækkeligt, at de æde hverandre indbyrdes, — da er alt Saadant utvivlsomt Dyrplageri. Men foruden disse egentligt barbariske Mishandlinger gives der mangfoldige Tilfælde, hvor jeg troer, det vilde være meget vanskeligt at besvare, om det skal betragtes som en strafbar Handling eller ikke. Navnlig høre hertil de to store Kategorier: utilstrækkelig Næring og overanstrengende Arbeide. Jeg drister mig ikke til at supplere de Mangler, jeg paapeger, men skal blot gjøre opmærksom paa, at f. Ex. Motivet til saadanne Overanstrengelser kan være af høist forskjellig Betschaffenhed. Om en Mand f. Ex. lader sin Karl ride sin Hest ihjel for at hente en Læge under et farligt Sygdomstilfælde, eller om det er en lappet Dreng, der rider en leiet Hest ihjel, fordi han just er kommen op paa en Hesteryg, det er, uagtet det for Dyret er det Samme i Henseende til Virkningen, dog moralsk af meget forskjellig Betydning. Det vil blive misbilliget, om en formuende Mand, efter at en Hest er bleven ældre og degraderet, tilfaldt lader den glide sig ihjel i en Mergel-

grav, og, naar han forudseer dens snarlige Endeligt, dispenserer sig fra at give den den fornødne Føde; men er det en fattig Huusmand, der maaskee maa nagte sig selv og sin Familie Meget, der henregnes til Livets Fornødenheder, og som derfor foretrækker at fordrø den sidste og yderste Anstrængelse af en Hest, der rimeligviis ikke er vel næret, for at faae Sæden i sin Jord; da gjør dette en overordentlig stor Forskjel med Hensyn til den moralske Behømmelse. Der kan være Tilfælde, hvor Spørgsmaalet kan finde en aldeles praktisk Løsning; men da er det af en ganske anden Grund. Naar der er en bestemt Politisk forskrift, at f. Ex. i en Omnibus ikke maa være mere end et vist bestemt Antal Passagerer, da kan den, der tager flere, straffes; men, vel at mærke, for Overtrædelsen af dette bestemte positive Politiforbud, hvorefter man, uden et saadant, vilde være i den største Forlegenhed, naar man skulde sige, om det at fordrø mere end tilbørligt af et Dyr skulde kunne gaae ind under Begrebet Dyrplageri, ikke at tale om, at det for en meget kraftig og velnæret Hest vilde være let at transportere det samme Antal Passagerer, med hvilket en gammel og afkræftet Hest vilde arbejde sig til døde; det vil, naar der mangler positive Politisk forskrifter, ikke være muligt at bringe det ind under en saadan Kategori. Det Samme gjælder med Hensyn til Hurtighed. Det er vist, at hvor Politisk forskrifter forbyde i Byens Gader at kjøre i Galop, har man Straf for Overtrædelsen deraf; men det gaaer ikke ind under Begrebet „Dyrplageri“, fordi det skulde være en Plage for Dyrene, men det straffes, fordi der er Fare for at blive overkjørt. Altsaa, i alle Tilfælde hvor der er Spørgsmaal om utilbørlig Mangel paa Næring eller utilbørlige Fordringer til Dyrets Arbeidskraft, der vil det være saare vanskeligt at sige, naar det er en, maaskee meget beklagelig, men dog lovlig Overbrug, for stærk Brug, og naar det gaaer over til at blive Dyrplageri. Meningen kan jo ikke være at indskrænke det til de egentlige Tilfælde af Barbari, der ere ligefrem oprørende for den menneskelige Følelse. Det skulde jo være en Beskyttelse mod saadanne Misbrug, — ikke blot Mishandlinger men ogsaa Mis-